

משאלה אחת

מאת יצחק אברהמי

איור: ינון פתחיה

דודה בלה מבקשת השגחה

זה היה אחד מהשעורים המעייפים האלה בסוף היום, שבהם אפלו התלמידים המפריעים כבר ישבו מתשים. קולה החדגוני של המורה רחף בעיפות בחלל הכתה, ואני בהיתי במורה בחסר רכוז, מחכה לצלצול הפעמון שיבשר על סוף השעור.

הדלת שנפתחה פתאום הפתיעה את כלנו. בפתח עמד המנהל ופניו נראו מטורדות. הוא החליף כמה מלים עם המורה, והמורה הצביעה עלי.

"איתי", קרא המנהל בשמי, "גש בבקשה למשרדי".

נעמדתי בחוש. באמת שלא עשיתי שום דבר רע. אמנם לא ממש הקשבתי לשעור, אבל זה לא משהו שמצדיק שיחה עם המנהל...

התקדמתי לכיוון הדלת והמנהל הוסיף: "אסוף את התפוצים שלך ובוא". המנהל יצא מהכתה וכל המבטים ננעצו בי ברחמים. אספתי את הקלמר והספרים לתיק ויצאתי. בחדר המנהל פגשתי את אחותי תמר שלומדת

בְּכֶתֶה ג'. הִיא יִשְׁכָּה בְּקֶצֶה שֶׁלֶחֶן הַמִּנְהֹל וּלְיָדָה עֲמָדוֹ אִישׁ וְאִשָּׁה שֶׁלֹּא
הִכְרָתִי. הַמִּנְהֹל פָּנָה אֲלֵיהֶם וּבִקֵּשׁ שִׁי־צִיגוּ אֶת עֲצָמָם.

הָאִישׁ נִרְאָה מְתוּחַ. הוּא חִיד קְלוּת וְאָמַר: "נָעִים מְאֹד, אֲנִי דָקֵל, עוֹרֵךְ
הַדִּין שֶׁל הַדּוּדָה שֶׁלָּכֶם, בְּלֶה סוֹפֵר".

"וְאֲנִי גִלְיָה", אָמְרָה הָאִשָּׁה, "עוֹבְדַת סוֹצִיאַלִית מִטַּעַם הָרוּחָה. קָרָאנוּ
לָכֶם כִּי הַדּוּדָה שֶׁלָּכֶם זְקוּקָה לְעִזְרָה".

תָּמַר וְאֲנִי הִסְתַּכַּלְנוּ זֶה עַל זֶה בַּחֹסֶר אֱמוּנָה.

"בְּלֶה נִפְלָה לְאַחֲרוֹנָה כְּמָה פְּעָמִים", הִסְבִּיר עוֹרֵךְ הַדִּין, "וְהִיא זְקוּקָה
לְהִשְׁגָּחָה. הִיא צְרִיכָה לְהִגִּיעַ לְבֵית אָבוֹת, אָבֵל הִיא מְסַרְבֶּת לַעֲשׂוֹת
זֹאת כָּל עוֹד לֹא תִבְעִיזוּ הַסֵּכְמָה ל... אַתֶּם מְבִינִים..."

עוֹרֵךְ הַדִּין הִסְתַּכַּל עַל הַמִּנְהֹל בְּמִבּוּכָה, וְהָעוֹבְדַת הַסּוֹצִיאַלִית נִחְלָצָה
לְעִזְרָתוֹ: "הַדּוּדָה שֶׁלָּכֶם רָצְתָה לִהְיוֹת בְּטוּחָה שִׁי־הִיא מִי שִׁי־דָאָג לְדָג
שֶׁלָּה".

"לְדָג?!?" תִּמָּה הַמִּנְהֹל.

הִסְתַּכַּלְתִּי עַל תָּמַר. מֵאֲזֻ שֶׁאֲנִי קָטָן אֲנִי זוֹכֵר אֶת הָאֶקְוִרִיּוֹם הָעֲנָקִי שֶׁמִּלֵּא
אֶת הַסֵּלֶוֹן שֶׁל דּוּדָה בְּלֶה. בְּאֶקְוִרִיּוֹם שָׁחָה בְּמַלְכוּתִיּוֹת לְבַדּוֹ דָּג זָהָב
גָּדוֹל. דּוּדָה בְּלֶה אָמְרָה שֶׁהוּא בֶן יוֹתֵר מִמָּאָה.

"היא כנראה מממש קשורה אליו", אמר עורך הדין ומשף בכתפיו.

"אז מה צריך שנעשה?" שאלה תמר, "שנאכיל אותו?"

"כנראה", אמר עורך הדין, "אבל לא מממש משנה מה תעשו בפעל, העקר שתרגיעו אותה ותבטיחו לה שהכל יהיה בסדר. המצב שלה מצריך השגחה צמודה, וזו הדרך היחידה שתגרום לה לעזוב את הבית שלה".

"ההורים שלכם אשרו לכם לצאת אתם", אמר המנהל והחיה בראשו על דקל וגליה.

"איפה אבא ואמא?" שאלה תמר את השאלה שעליה חשבת.

"ההורים שלכם נמצאים עכשו עם בלה", אמרה העובדת הסוציאלית. "נסע לשם ברכב של דקל", הוסיפה.

כשהגענו ראינו את אבא עומד בחניה ליד הרכב שלו. דקל וגליה יצאו לשוחח אתו, ואנחנו נכנסנו לחצר הבית של דודה בלה. מצאנו אותה יושבת על הספסל כשלידה אמא שלנו. דודה בלה נראתה נסערת.

אמא שמחה לראות אותנו. "הנה" היא אמרה בקול שנשמעה בו הקלה, "אימי ותמר הגיעו".

דוֹדָה בְּלָה הִסְתַּכְּלָה עָלֵינוּ וְנִרְאָתָה מְבִלְבֶּלֶת. "אוּלֵי עָדִיף לוֹתֵר", הִיא אָמְרָה, "אֲנִי לֹא רוֹצָה לַעֲזֹב אֶת הַבַּיִת".

הִסְתַּכְּלָתִי עַל דוֹדָה בְּלָה וְהִרְגַּשְׁתִּי עֲצָב. הִיא לֹא הִזְכִּירָה לִי אֶת דוֹדָה בְּלָה הַחֲזָקָה וְהַחִיכָנִית שָׁאֲנִי מִכִּיר מִיָּלְדוּת.

אָמָּא הִיָּתָה נִחְרָצֶת: "בְּלָה, אֶת חִיכָת לַעֲבֹר לְמָקוֹם עִם הַשְּׂגָחָה, וְאֶת יוֹדֶעֶת אֶת זֶה! אֲנִי הוֹלֶכֶת לְהַבִּיא אֶת הַתִּיקִים שְׁאֲרִזְנוּ". הִיא קָמָה וְהִלְכָה לְכוּן הַבַּיִת.

עֲמַדְנוּ שְׁנֵינוּ מוֹל דוֹדָה בְּלָה וְלֹא יָדַעְנוּ מָה לְהַגִּיד. "שְׁלוֹם דוֹדָה", אָמְרָה תָּמָר. דוֹדָה בְּלָה חִיכָה וְנִאֲנָחָה.

"אֲנִי כִנְרָאָה בְּאֵמֶת צְרִיכָה לָלֶכֶת לְבֵית אָבוֹת", אָמְרָה, "הַהוֹרִים שְׁלָכְם צוֹדְקִים. אָבֵל אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁאִיר אוֹתוֹ לְבַד".

"אֶת מִתְכַּנֶּנֶת לְדָג?", שָׁאֲלָתִי.

"בְּרִטְוִלּוֹמָאוֹס צְרִיף חֲבֵרָה, כְּמוֹ שְׁאַתֶּם מְבִינִים".

"אֶת רוֹצָה שְׁנֹאכִיל אוֹתוֹ?" שָׁאֲלָה תָּמָר.

"אַתֶּם בְּהַחֲלֵט יְכוּלִים לְהַצִּיעַ לוֹ אָכֵל. זֶה יִהְיֶה נִחְמָד מִצְדָּכְם", שִׁבְחָה דוֹדָה בְּלָה אֶת תָּמָר. "דַּבְּרוּ אִתּוֹ, נִדְמָה לִי שֶׁהוּא יַחֲבֹב אֶתְכֶם".

הסתכלנו על דודה בלה בחסר הבנה, אבל הנהנו לאשור. היא חיכה
חייד מרצה ונראה שהוקל לה.

"תודה מתוקים, אני סומכת עליכם", אמרה, ולרגע נשמעה כמו דודה
בלה שאני מכיר.

אבא הגיע והעמיס את התיקים על האוטו, אמא תמכה בדודה בלה
ועזרה לה לעלות, ושתי המכוניות נסעו לבית האבות.

תמר ואני נכנסנו אל הבית ונגשנו לאקווריום. דג הזהב הגדול שחה
לכיוננו. לפתע שמענו קול שדבר אלינו: "שלום חברים, חפיתי לכם".
פיו של הדג נפתח ונסגר, וניצוץ של התרגשות נראה בעיניו הגדולות.
"אני מבין שאתם מחליפים את בלה, אז רק רציתי להזכיר – נותרה
לכם משאלה אחת".

אהבתם? סקרנים לקרוא את ההמשך?
מוזמנים לתמוך בפרוייקט שלי,
ולרכוש את הספר!

לחצו כאן: